

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρουνταί εγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δμ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34

Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα ἢ δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολ-
λούςης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθυ-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Ἑλλάς ἐν τῇ δόξῃ της. — Ναζαρέτ· σελὶς τοῦ Pierre Loti. (ὑπὸ
κ. Μαρίας Γεωργιάδου). — Καλλιόπη Μεσηνέζη Α'. — Ὅχι συμβουλάς
ἀλλὰ παραδείγματα (ὑπὸ κ. Καλλιόπης Περίδου). — Ἡ καλλονὴ τῆς
γυναίκος (ὑπὸ Φιλαρέσκου). — Τὰ ἄνθη εἰς τὰ γέφυρα (ὑπὸ Φιλο-
κάλου). — Τὸ Ἄσπλον τῶν Ἀνιάτων καὶ ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης
τῶν Κυριῶν. — Βιβλία. — Θεάτρα καὶ συναυλίαι. — Συμβουλῆ. —
Συνταγῆ. — Ἐπιφυλλίς.

Ἡ ΕΛΛΑΣ ΕΝ Τῇ ΔΟΞῃ ΤΗΣ

Τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος ἤρχισε νὰ ἀνακτᾷ καὶ πάλιν τὴν
ἀρχαίαν φήμην του καὶ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς γῆς ἀντη-
χοῦν συγκινεῖ τὰς καρδίας, ἀναπτέρονει τὰς ἐλπίδας, ἐμπνέει
τὸν ἐνθουσιασμὸν πάσης τῆς πεπολιτισμένης ἀνθρωπότητος.

Ἡ Ἑλλάς τοῦ ἠρωτισμοῦ, ἡ Ἑλλάς τῆς ἀνδρείας, ἡ Ἑλ-
λάς τῆς δόξης, ἡ Ἑλλάς τῶν Ὀλυμπίων θεῶν καὶ τῶν
Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, ἡ δαφνοστεφανωμένη Ἑλλάς, ἡ ἐπι-
ὄρισμένας τοῦ μακροῦ καὶ ἐνδόξου βίου της περιόδους ἀντι-
σκήπτρου κλάδον ἐλαίας ἀνὰ χεῖρας φέρουσα καὶ τὴν ἀνθρω-
πότητα πᾶσαν ἀδικαίρτως ἐχθρῶν καὶ φίλων εἰς ἑορτὰς ἀκ-
μῆς, ὑγείας καὶ σθένους συγκαλοῦσα, ἡ Ἑλλάς ἐκεῖνη ἤρ-
χισε νὰ ἀναζῆ καὶ πάλιν.

Ἴδετε τὴν ταχύπτερον φήμην, πῶς διασπείρει καὶ σήμερον
ἀνὰ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος. Ἴδετε
ὅτι παρὰ τοῖς κραταιοῖς τῶν λαῶν τῆς γῆς ἀποτελεῖ τὴν
τιμὴν, τὸ χάρισμα, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν δόξαν, ἴδετε τὴν θα-
λερὰν καὶ εὐέλπιδα τῶν πολιτισμένων κόσμων νεότητα,
ἀδελφουμένην, διασχίζουσαν ὠκεανούς καὶ χέρσους ἀπεράντους,
ἵνα εἰς τὰ ἄγια τῆς Ἑλλάδος χῶματα ἑορτάσῃ τὴν πρώτην

διεθνῆ ἑορτὴν τῶν σωματικῶν ἀσκήσεων, ἣν οἱ πρόγονοι ἡμῶν
κλιθέρωσαν, καὶ εἰς ἣν ὀφείλεται ἡ ἀκμὴ, ἡ ὑγεία, ἡ εὐε-
ξία καὶ ἡ ρώμη τῶν συγχρόνων γενεῶν.

Εἶναι μικρὰ βεβαίως ἡ Ἑλλάς τῆς σήμερον, ἀπέναντι τῆς
τροφοῦ τοῦ κόσμου ὅλου γηραιᾶς μάμμης της, ἀπέναντι τῆς
ἐκπολιτιστικῆς τῆς ἀνθρωπότητος ὅλης κραταιᾶς καὶ πανι-
σχύρου Ἑλλάδος τῆς ἀρχαιότητος. Ἄλλ' οἱ τίτλοι τῆς εὐ-
γενείας, αἱ περγαμηναὶ τῆς βασιλίδος τῶν βασιλισσῶν, ἃς
φέρει, ἀνδρίζουν τὴν μικρὰν ἀπόγονον καὶ ἐν τῇ μικρότητι
καὶ ἀδυναμίᾳ της ἀντλεῖ δυνάμεις ὑπερανθρώπους, ὅπως
ἐν τῇ ἐξαιρετικῇ ταύτῃ τοῦ βίου της στιγμῇ ἀναδειχθῆ ἄξια
τῆς μεγάλης τιμῆς, ἣν ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ κόσμου τῇ ἀπο-
νέμει σήμερον.

Εἰς τὸν θαυμασιὸν καὶ καταπληκτικὸν τοῦτον τῆς Ἑλλά-
δος ἀνδρισμὸν πρωταγωνιστεῖ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν πρώτην κα-
τέχων θέσιν ὁ τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου Διάδοχος. Οἱ Ὀλυμ-
πιακοὶ ἀγῶνες ἀποτελοῦν τὸ πρῶτον βῆμα τῆς ἐπισήμου δρά-
σεως τοῦ μνηστῆρος τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου, ἀποτελοῦν τὸ
πρῶτον περὺγισμα τῆς καρδίας του πρὸς βίον ἐθνικὸν νέον,
ὃν αὐτὸς ἐγκαινιάζει, βίον μεστὸν ἐλπίδων καὶ πραγματο-
ποιήσεως πόθων καὶ ὀνείρων προαιωνίων.

Οἱ Ἕλληνες, μεθυσθέντες ἀπὸ τὰ εὐεργετικὰ τῆς ἐλευθε-
ρίας καλά, εἶχον ἀρχίσει νὰ λησμονοῦν ὅτι εἰς τὰ ὑγιᾶ καὶ
ἀκμαῖα σώματα ἐνοικεῖ μόνον ψυχὴ ἀνδρεία καὶ ὅτι εἰς τὴν
ρωμαλέαν τῆς ἀρχαιότητος νεότητα ὡς καὶ εἰς τὴν σκληρα-
γωγίαν καὶ ἀντοχὴν τῶν ἀνδρῶν τῆς ἐπαναστάσεως ὀφείλε-
ται καὶ ἡ δόξα μας εἰς τὸ παρελθὸν καὶ ἡ ἐλευθερία μας εἰς
τὸ παρὸν. Ἡ κατὰ τὰς μέσας τοῦ αἰῶνος τούτου δεκαετη-
ρίδας παρεχομένη εἰς τοὺς ἐλληνοπαῖδας ἀνατροφή ἠπέλει
ἀληθῆ ἐκφυλισμὸν, τόσον ἡ ἄσκησις τοῦ σώματος εἶχε θυ-
σιασθῆ εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν καὶ μονομερῆ τοῦ πνεύματος
μόρφωσιν. Ἦτο καιρὸς νὰ ἐπέλθῃ ἀντίδροσις κατὰ τῆς κα-

ταστρεπτικής ταύτης συνθησίας. Οφείλομεν να ομολογήσωμεν ότι την αντίδρασιν ταύτην, αν μη προσεκάλεσαν, ενίσχυσαν όμως και προήγαγον οι βασιλόπαιδες, από του πρίγκηπος Γεωργίου, του αθλητού το παράστημα και το θάρρος, του αναλαβόντος την προεδρείαν του ένταυθα αθλητικού Συλλόγου και συντελέσαντος μεγάλως εις την πρόοδον αυτού μέχρι του Διαδόχου του Θρόνου, εις όν όφείλεται κατ' αυτήν την από του βήματος της Βουλής ομολογίαν του ύπουργού των Έσωτερικών κ. Κ. Μαυρομιχάλη ή έξασφαλισθεΐσα επιτυχία των Όλυμπιακών αγώνων.

Και είναι αναμφισβότως εξησφαλισμένη ή επιτυχία, έν κρήνη τις εκ των μέχρι τουδε επιτελεσθέντων, εξ αυτής της εκβάσεως των Πανελληνίων Αγώνων, ούς το κοινόν των Αθηνών παρεκολούθησε μετ' ένθουσιασμού και δι' ούς οι όλιγοι παρευρεθέντες ξένοι τον άληθή των θαυμασμόν εκφράζουσι. Αυτή μόνη ή διαπάναις ένυς μεγάλου τέκνου της Έλλάδος έντός μηνών άνδρυσιν του Σταδίου, το όποιον μεγαλοπρεπές και υπερέφρανον ανοίγει τους παλλεύκουσ κόλπους του προς ύποδοχήν τόσων χιλιάδων λαού, δέν αποτελεΐ την κυριωτάτην ένδειξιν του θαυμασίου, του καταπλήσσοντος άνδρισμού της μικρής Έλλάδος και της φιλοτίμου των τέκνων της άμίλλης, όπως αναδειχθώσιν άξιοι των προγόνων των υίοί ;

Τίνος άρα ή καρδιά δέν έσκήρτα υπό άγίου ένθουσιασμού, ότε κατ' την παρελθούσαν Κυριακήν νέοι Έλληνόπαιδες, όλοι ζωή και σφρίγγος, άψφρούντες το δριμύ της ήμέρας ψύχος, άψφρούντες τους κόπους και τους κινδύνους, άδικαίως γένους και κοινωνικής θέσεως, των ήρωϊκών τέκνων της αρχιούτητος γενόμενοι μιμηταί, εύκαμπτοι, ρωμαλέοι, πειθαρχικοί, ήγωνίζοντο εις τον δρόμον και τον δίσκον και το ζήμα και την πάλην ; Και τίς δέν συνεκινείτο έπι περισσότερον, βλέπων τον Διάδοχον του Θρόνου άπ' αρχής μέχρι τέλους των άγωνισμάτων έν τω μέσω αυτών, έπι ποδός, διατάσσοντα, κανονίζοντα, ένθαρρύνοντα, έπιδοκιμάζοντα, με το μειδιάμα εις τα χείλη και την συγκίνησιν εις την καρδίαν ; Ός άδελφοί προς άδελφόν, ως οικείοι προς οικείον συνωμίλουν οι άθληταί μετ' του Διαδόχου και του ήγεμονόπαιδος Γεωργίου και ως έσοι προς έσον εις το Σταδίου αυτό της τιμής και της δόξης συνεζήτουν και διεξεδίκουν το δίκαιόν των, άνευ ουδεμιχς τηρήσεως τύπων, παρέχοντες εικόνα μοναδικήν εις τα ήγεμονικά του κόσμου χρονικά !

Τίνος ή φαντασία δέν έπτεούγιζε τότε εις άπώτατον της Έλλάδος ένδοξον παρελθόν και ή καρδιά δέν έπληροϋτο έλπίδων δια το μέλλον, άφου έπι κεφαλής της δια των άσκήσεων και αγώνων αναγεννήσεως της Έλληνικής φυλής, άφου ψυχή της νέας ταύτης εθνικής ήμων περιόδου αναδεικνυται αυτός ό μέλλων Βασιλεύς, έγκαινιάζων ούτω περιφανώς την έπίσημον δρασίαν του ;

Ποίας έλληνίδος μητρός ή καρδιά δέν έπαλλεν από κοινοϋ τους αυτούς ένθουσιώδεις παλμούς της πατριωτικής και μητρικής υπερεφρανεΐας με την καλήν Βασίλισσάν μας, ήτις, εις τα στοργικά στήθη της άδελφόνουσα τα έδνα τέκνα μετ' των του αγαπητού λαού της, απέβλεπε εις την αυτήν μαγικην εικόνα, την δια της άδελφοποιήσεως αυτής προαγγελλομένην εθνικήν ήμων παλιγγενεσίαν ;

Όσον άπαισιόδοξος φυλή και αν είμεθα, προκειμένου περι ήμων και των καθ' ήμας, πρέπει την φοράν αυτήν να άπεκδυθώμεν τον παλαιόν άνθρωπον και να άφήσωμεν την καρδίαν μας να πλημμυρήσ η από άγιον ένθουσιασμόν, από γλυκεϊν συγκίνησιν, από θάρρος και έλπίδα και πίστιν προς την άνκτέλλουσαν ήν νέου εθνικού ήμων βίου, νέας εθνικής ήμων δράσεως. Ημεΐς κί γυναίκες, κί διαπλάττουσαι τας καρδίας και έμπνέουσαι τας διανοίας των υίων μας, ως μιμηθώμεν το παράδειγμα της Μητρός του Διαδόχου του έλληνικού Θρόνου, ήτις, δια της εις άνδρας έμπρεπούσης άσκήσεως και σκληραγωγίας, άνεδείξεν υίους εις την ενεργητικότητα και άγρυπνον δρασίαν των όποιων όφείλεται κατ' το πλεϊστον ή προς την Έλλάδα άπονεμομένη σήμεραν τιμή. Έμπνέουσαι ως Εκείνη προς τα τέκνα μας τον ευγενή ένθουσιασμόν προς τας σωματικας άσκήσεις, αίτινες άνδρίζουν και εξευγενίζουν και την ψυχήν, ως τους μεταδίδωμεν έν ταύτῳ την αγάπην, πίστιν και σεβας προς τον μνηστήρα του έλληνικού Θρόνου, τον μέλλοντα δημιουργόν και αναμορφωτήν του εθνικού ήμων βίου, προς όν σήμεραν συγκεντρύται όλοι οι πόθοι και κί έλπίδες μας.

Έπι τη προσεγγίσει των εορτών των Παθών, μεταφέρονεν σελίδας τινάς εκ του τελευταίου ανά την Γαλιλαϊάν ταξειδίου του Πέτρου Λοτί, γνωρίζουσαι ούτω προς τας αναγνωστράς μας τους τόπους, εις ούς ό Σωτήρ ήμων έγεννήθη και τόσα έπαθεν υπέρ της άμαρτωλής άνθρωπότητος.

Η ΝΑΖΑΡΕΤ

Έρθάσαμεν εις τους λόφους ένθα, έγειρείται ή Ναζαρέτ. Οι έπιοι ήμων τροχάζουσι ήδη έπι πετρωδών καταφερειών, άρωματιζόμενον υπό ήδυσμού και θύμου. Έπι του εδάφους εκείνου πολυειδή άρωματώδη φυτά περικυκλοΐσιν ήμας, φυτά νέα, λίνα ρόδινα με πλατεΐς κάλυκας, των όποιων το χρυσόχροον άνθος αναμινθήσκει ήμιν το ήράνθεμον της πατρίδος μας.

Έπι πολλάς ήδη ήμέρας θα διαβιώσωμεν έν τῳ μέσω των άνθων τούτων, των εξαπλούντων έπι των μελαγχολικών άγρών της Γαλιλαϊας εύρον τάπητα, χρωματιζόμενον ανά το άπειρον δια του αυτού κιτρινού, δια του ίδιου ροδίνου.

Έπι ήμίσειαν ήδη ώραν άνερχόμεθα και μόλις πρό του ορίζοντος άνφαίνεται ή Ναζαρέτ, πολίχνη, εκτισμένη κλημακηδόν κατ' το ήμισυ αυτής και περικεκλεισμένη σχεδόν, άνευ θέας, άνευ ορίζοντος, περιβαλλομένη πάντοθεν υπό πετρωδών ύψωμάτων και αποτελουμένη υπό εκκλησιών, μοναστηρίων και κυπαρίσσων. Αι οικίαι αυτής στεγάζονται ως έπι το πολύ, υπό έρυθρών κεράμων και όχι υπό Αραβικών δωμάτων, ως κί πλεΐστοι των πόλεων της Ιουδαϊας, και τουτο, διότι κατοικείται πρό πάντων υπό Χριστιανών. Η πεδιάς της Έδρελώνος, ή χορτώδης εκείνη θάλασσα, ήν κάτ'ω ήμων αφήκαμεν, εισχωρεΐ μέχρις εδῶ, ως είδος μικρού κεκλεισμένου κόλπου, εκτεινούσα παρ' τους πόδας της πατρίδος του Ιησού ακίνητον και αναλλοίωτον πρασίην σινδόνην. Και από αιώνων ήδη οι σταχυοφόροι και μεταξϋ αγώνων λόφων συνεσφιγμένοι εκείνοι άγροί αποτελοΐσι την μόνην θέαν της αρχαϊας Ναζαρέτ.

Παρά τας άκρας της όδοϋ βράχος προκύπτων ως πελωρία τις στέγη, σχηματίζει μικρόν σπήλαιον, υπερ από αναριθμήτων πιθανώς έτων χρησιμεΐει ως άσυλον εις τους διαβάτας

κατ' της βροχής και του ήλιου, ένθ' ό θόλος αυτού έχει ήδη καταστή μέλας υπό των πυρών των ποιμένων.

Σταματώμεν εκεί, ίνα υπό την φιλόξενον αυτού σκέπην γευματίσωμεν, άνκμένοντες τα φορτηγά ήμων κτήνη, τα έν τη κοιλάδι βραδύνοντα. Αμα ως ήπλώθησαν έπι του εδάφους του σπηλαιου οι νατολικοί ήμων τάπητες, το σπήλαιον εκείνο κατέστη θαυμασίως άναψυχής τόπος. ό περι ήμας χώρος βρίθει από έρυθράς άνεμώνας, αίτινες από του άνωχωρητηρίου ήμων θεόμεναι, φαίνονται ως μικραί γλωσσίδες πυρός.

Δια του πυρίνου δε τούτου ανοίγματος, του εξ άνθων παισιουμένου, έθεωρούμεν άπειρον άχανή εξ άνθων έκτασιν, είδος έπενδύτου της φύσεως εκ λίνων, έροιμμένου έπι των ήσυχων όρέων, των εκτεινομένων εκεί αναλλοιώτως από της προϊστορικής εποχής και έπι μακρά έτη υπό του Ιησού θαυμασθέντων.

Τα ζωά μας βραδύνουσι έπι δύο έτι ώρας, ως διερχόμεθα θαυμασίως, άνκμένοντες αυτά, πλανώμενοι ένθεν κάκειθεν, καθήμενοι έπι λίθων, εξαπλούμενοι έπι χλωδούς κλίνης, περίξ του σπηλαιου ένθα έπήξαμεν την σκηνήν μας.

Βράχοι ύψηλοι κρύπτουσι άφ' ήμων την Ναζαρέτ, άμυδρός διαφανομένη ήδη και καταυγαζομένη εξ άποστάσεως ύφ' όλης της αιγηλέσης μαγείας του ονόματός της. Αρκεί δε προς τουτο μόνη ή τοπογραφία αυτής, ή αιωνία εκείνη τοπογραφία, ήτις τόσον υπήρξεν οικεία εις την παιδικήν ήλικίαν του Χριστού.

Εις το βάθος του άνευ ύδατος τούτου κόλπου προσβλέπει θλιβερώς ή Ναζαρέτ και εις την σταχυοφόρον και άνθοφόρον σινδόνην της πρό αυτής πεδιάδος. Εις πάντα δε τα λοιπά υπεράνω αυτής τοπία, ή αυτή σεμνή χροιά πανταχοϋ διαχέεται και άντανακλάσεις φαιολίθων συγκρινώνται προς την λάμψιν των λεπτών φυτών, των εις τα ξηρά μέρη φυομένων λίνων, ρόδων και άνθυλλίων κιτρινοχρόων, άνωθι των όποιων ή λεπτοτάτη άγρωστis ρίπτεται ως παμμέγιστος εκ μουσελίνης πέπλος.

Ουδέν έν δένδρον ταράσσει την μονοτονίαν των συνεχών τούτων εκ φαιολίθων όρέων, άτινα άλλως τε ουδέν ώρισμένον χρώμα έχουσι και των όποιων κί προεξοχαί ήμεροϋνται και μαλάσσονται ως και κί χροιαί αυτών.

Πέραν των πρασίνων εκείνων εκτάσεων, έπι των κλιτύων του άντιθέτου προς τον ιδιόν μας όρμου, βόσκουσι ποίμνια αϊγών. Αυται βραδεΐαι, μαύραι, συρόμεναι, θα έλεγε τις ότι εκτοπίζονται κυμαινόμεναι, και βαθμηδόν κυλιόμεναι ως ρευστόν τι προς τας κάτω κρητάς. Από καιροϋ εις καιρόν οι ποιμένες καλοΐσιν αυτάς, και μακρόθεν ακούομεν την παρατεταμένην ήχώ των κρηγών των ή τους γλυκεΐς και άρμονικούς των αυλών ήχους, τους άντηχοϋντας έν τῳ μέσω της άκρας σιγής του σχεδόν ίεροϋ εκείνου τόπου.

Το Θαβώρ άνυψοΐ εκείθεν την υποκύκνον, ως εκ της άποστάσεως φαινομένην κορυφήν του και εις το άκρον του ορίζοντος σκιαγραφοϋνται τα όρη της Γαλαάδ. Ο άήρ είναι έλαφρός και γλυκύς, μικραί δε πνοαί αύρας διερχονται άνευ ψύχους και θερμότητος, ιδεωδώς αίθρια και μυροβόλοι.

Εις την ποιμενικήν και άγροτικήν ταύτην χώραν, ό Ιησους πρό δισχιλίον περίπου έτών, ήξανε έν σωφροσύνη, έν ήλικία και χάριτι, ένώπιον του Θεοϋ, και πρό των ανθρώπων.

Ένταυθα έγνωρίσε την άνοιξιν, έσπούδασε την άρωματισμένην φύσιν, άνένευσε την χλιαράν του Απριλίου αύραν, όμοίαν εκείνης, ήτις μας θέλγει κατ' την ώραν ταύτην και εξηπλώθη έπι του αυτού εκ λίνων, ρόδων και άγρώστεος τάπητος. Η διάνοιά μας, τη στιγμή ταύτη, πληροϋται υπό του μυστηρίου της ρεμβώδους παιδικής αυτού ήλικίας, μυστηρίου άδύτου εις την ανθρωπίνην διορατικότητα ή της άνδρικής αυτού ζωής, της τουλάχιστον άντανάκλασις μία μετεδόθη μέχρις ήμων υπό των Ευαγγελιστών. Εκ της άνεξιχνιάστου παιδικής αυτού ήλικίας, μόνος ό Άγιος Λουκάς μετέδωκεν παιδικής αυτού ήλικίας, μόνος ό Άγιος Λουκάς μετέδωκεν ήμιν άορίστους τινάς ιδέας, ώστε μόλις έτόλμα να θίξη το αίνιγμα. Αφου διηγήθη το άνέκδοτον του Ναου της Ιερουσαλήμ, την φυγήν του μικρού εκείνου δωδεκαετούς Ιησού, ύπως έρωτήση τους διδασκάλους, είτα δε την άνησυχίαν και τας τρυφεράς της μητρός του έπιπλήξεις, προσθέτει : «Έπέστρεψεν έπειτα προς τους γονεΐς του, ύποτασσόμενος αυτοΐς. Και ή μητηρ του έτήρει πάντα ταύτα έν τη καρδιά αυτής».

Νοερώς ήδη βλέπομεν αναφανόμενον έπι του γηραιού και αναλλοιώτου αυτού πετρώδους και άνθινου εδάφους, έν παιδίον... ουχί πλέον ροδαλόν και ξανθόν, ως εκείνο υπερ ή μεσαιωνική παράδοσις μας έκληροδότησεν, αλλά ώχρον και μελαγχροινόν, με τους μεγάλους μαύρους όφθαλμούς της φυλής του, έν οΐς ήδη αναμινγύεται και εκλάμπει έν ταύτῳ ή μεγάλη αγάπη και ή μεγάλη αγονία.

Όλίγον έως διέφερε το παιδίον τουτο, ό Χριστός, από των μικρών εκεινων βοσκών, των έρήμων εκείνων τέκνων των ποιμένων με το σοβαρόν βλέμμα, άτινα συναντ' τις έτι τοιαυτα και τα όποια φαίνονται σκεπτόμενα άπώτερα και βαθύτερα πράγματα.

Με κίνδυνον του να φανώμεν ίερόσυλοι, διερωτώμεθα όποσον θα ήτο το ύφος του, τα ταπεινά μικρά ένδύματά του, τα παίγνια του, οι περίπατοι και σταθμοί αυτού, εδῶ μάλιστα εις την άκραν της όδοϋ της Ιερουσαλήμ, υπό τους σκιαζοντας ήμας κατ' την ώραν ταύτην ύψηλους τούτους βράχους.

Έρρόσον προχωρή ή ήμέρα, το φῶς του ούρανοϋ βαθμηδόν ήμεροϋται, μετριώτερος δε ήλιος φωτίζει τα ήσυχά όρη, έφ' όν τόσα ρόδινα λίνα και κιτρινόχροα άνθύλλια χαράσσουσιν ανά το άπειρον την φωτοσίαισιν των δύο εξαισίωιν αυτών χροϊών, σκιαζομένην υπό του χνοώδους πέπλου των άγρώστεων.

Τοσάυτη δε κατάνιξις επικρατεΐ πανταχοϋ, εις την ψυχήν μας ως και εις το άπειρον ώστε οι γλυκεΐς αρχαϊκοί φθόγγοι των ποιμενικών αυλών, διακεκομμένοι και κατιόντες έν τη ίερα εκείνη σιγή, άντηχοϋν εις την ακοήν μας ως θρησκευτικοί άρμονικοί ήχοι.

(Έκ του Γαλλικοϋ)

Μαρία Γεωργιάδου.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΜΕΣΣΗΝΕΖΗ
Α'.

Έάν εις το όλιγοσέλιδον βιβλίον της ιστορίας των έπιφανών γυναικών της συγχρόνου Έλλάδος ό θάνατος προσθέτει ανά ώρισμένας χρονικας περιόδους έν νέον όνομα, παρετηρήθη, ότι ή φέρουσα αυτό έν τη ζωή, μεθ' όλην την υπέρ της προόδου

δοξασί της, σπανίως έπεδίωκε την δόξαν, σπανίως την φήμην, σπανίως την ήθικην ίκανοποίησιν των άγωνων και της άυταπαρνήσεώς της.

Η Έλληνίς της πρό ήμων γενεάς είχε κληρονομήσει παρά των γυναικωδν της έλληνικής έπαναστάσεως μετά των λοιπών άρετων αυτών την γλυκεϊαν έξιν να πράττη τα μέγιστα άθωρύβως, να θυσιάζη και άπαρνηται έκυτήνυπερ τουκοινουκαλου.

Είς την χορείαν των όλίγων τούτων προνομιούχων ύπάρξεων πρωτίστην και έξοχον καταλαμβάνει θέσιν ή αιδίμιος Καλλιόπη Μεσσηνέζη. Είται εκ των όλίγων Έλληνίδων, αίτινες έδρασαν είς εύρον κύκλον, αίτινες συνήνεγκον γενναϊαν πνευματικην και ήθικην συμβολήν είς την μόρφωσιν της Έλληνίδος γυναικός, αίτινες άπετύπωσαν ιδίαν σφραγίδα, έμύρφωσαν ίδιον σύστημα και άφηκαν ύπισθέν των έν τη καθόλου άγωγή και μορφώσει της νέας γενεάς μέγκ και δυσαναπλήρωτον κενόν.

Είπέ μοι πόθεν κατάγεσαι, ύτα σοι είπω ποίος είσαι. Ίδου μεγάλη αλήθεια, ήν σπανιώτατα διαψεύδουν τα πράγματα. Είς την Καλλιόπην Μεσσηνέζη έφαρμόζεται πληρέστατα ή αλήθεια αύτη. Άνήκουσα είς τον οίκον των Πετροκοκκίνων, όν έδόξασε το ύπερ της πατρίδος χυθέν αίμα ένός των μελών αυτης, έξωκειώθη από της παιδικής ήλικίας να θέτη το ιδανικόν της πατρίδος ύπεράνω όλων των λοιπών αίσθημάτων, και είς τον βωμόν αυτης να άφιερσι όλην την άγάπην και στοργήν της ψυχής της, όλην την διαύγειαν και την δύναμιν του εύγενοϋς πνεύματός της.

Τήν εκπαίδευσιν και πρώτην άνατροφήν της έπεμελήθη ή πρώτη του Άρσακείου διευθύντρια αιδίμιος Μάνου, καθ' όν τρόπον τότε άνετρέφοντο αί νεάνιδες. Με ύγιεις άρχάς, με άπλην, ειλικρινή και άπερίττον συμπεριφοράν, με γνώσεις όχι πολυποικίλους, αλλά πάντως ύγιεις και ώφελίμους. Ο χαρακτήρ της κόρης διεπλάσθη ούτω όμολός, ειρηνικός, φιλόπονος, και ή άνατροφή της συνεπλήρωσε θαυμασίως το έργον της φύσεως, ήτις τόσον γενναίως είχε προικίσει την ψυχήν της με αίσθηματικότητα ύγιη και ίσχυράν ροπήν προς πην το καλόν και εύγενές.

Η Καλλιόπη Μεσσηνέζη απέδωκε τον φόρον των πνευματικωδν τροφείων είς το Άρσάκειον πολυ γενναϊόν. Η έποχή δε καθ' ήν αύτη μετά της αιδίμου Άμενάδος Καθαυιάρη συνειργάζετο και συνδιήθυσεν αυτό, άποτελεί κατά την γενικήν όλων όμολογίαν την χρυσήν περίοδον της άκμής και λημπρότητος του άνωτάτου τούτου Παρθενωγυγείου. Ως και άλλοτε είχομεν γράψει, έν ή τότε διευθύντρια του Άρσακείου ως εκ της έγκυκλοπαιδικωτέρως παιδεύσεως και του σιδηρού και ακάμπτου χαρακτήρος της άπετέλει τον νοϋν του άνωτέρου τούτου των θηλέων ιδρύματος, ή άχώριστος συνεργάτις και φίλη και αδελφή της Καλλιόπης Πετροκοκκίνου άπετέλει την ψυχήν, την καρδίαν αυτού. Και είναι γνωστόν ότι έν τη μορφώσει των έλληνίδων έν γενει, αίτινες τότε είς το Άρσάκειον συνεπλήρουν την εκπαίδευσίν των, και μάλιστκ της γενεάς, ήτις προηγετο της ήμετέρας, παράγων πολύτιμος, άπαρκίτητος, σπουδαιότατος άπεδείχθη ή μεγάλη καρδιά της γυναικός, ήν θηνοϋμεν σήμεραν. Ουδεμίς δ' ύπάρχει άμφιβολία ότι ή Άμενάς Καθαυιάρη όχι δεκαεξαετίαν, αλλά ούτε έτος θά ήδύνατο να

έργασθη είς το Άρσάκειον, έν ή τότε ύποδιευθύντρια άγγρυπιος, ακάματος, στοργική δέν εξωμάλυνε το έδαφος της ένεργείας και δράσεως εκείνης, δέν ήγωνίζετο αληθή άγώνα, ύπως συμβιάζει και εξοικονομη τάς περιστάσεις, βαθμηδόν και κατ' όλίγον δέν εξασφαλίση άπέναντι συμβούλων, προσωπου και μαθητριωδν το άπόλυτον κύρος και την πλήρη έλευθερίαν ένεργείας, δι' ής αί δύο αύται έξοχοι γυναικες άνευ έπεμβάσεως τρίτων και άναρμοδιωδν έπαιδαγώγων και έμύρφωτων τον νοϋν και το πνεϋμα των χιλιάδων κορσίδων, άς ένεπιστεύετο τότε είς αυτάς ή έσω και έξω Έλλάς.

Αί ραδιουργίαι, αί συκοφαντίαι, αί μικροφιλοτιμίαι, οι άγενοις και ταπεινοί πόλεμοι μεταξύ διευθυνόντων και διευθυνομένων ήσαν πράγματα άγνωστα κατά την περίοδον εκείνην είς τον εύρον και πολυδαίδαλον κύκλον, έν ό περιεστρέφετο ή δράσις των δύο τούτων έξόχων γυναικωδν. Ο θρόνος, όν ή μεγάλη καρδιά και ή λεπτή και εύγενής διάνοια της Καλλιόπης Πετροκοκκίνου είχεν ύψώσει δικ την διεύθυνσιν του Άρσακείου, έδραυότο επίτόσων ύγιων βάσεων, ώστε ουδέν εκ των ταπεινωδν και ποταπών τούτων παθών ήδύνατο να ρίψη τα δηλητηριώδη βέλη του μέχρισ αυτού, άλλ' ούτε κατ' ελάχιστον να επηρεάση την επί της κοινής γνώμης μεγάλην ύπόληψιν του σχολείου. Δις τάς μαθητρίκας, δις τους γονεις, δις τάς διδασκάλους, δις τους καθηγητάς, και δι' αυτό έτι το Συμβούλιον ή Διεύθυνσις ήτο άρχή σεβαστή και ύπεράτη, ής ή άπλη έπιθυμία άπετέλει νόμον, προς όν ουδεις έτόλμα να άντιταχθή. Η πειθαρχία, ό άπαρκίτητος ούτος παράγων δις την έπιτυχίαν διοικούντων και διοικουμένων, είχεν έδραυόθη τόσον καλώς έν τώ Άρσακείω, χάρις είς την αιδίμιον αυτήν γυναικα, ώστε επί δεκαεξαετίαν όλην ό μηχανισμός και ή λειτουργία του σχολείου θαυμάσια και άπροσκόπτως έβάδισαν. Τα εκ της τοιαύτης δέν έπιτυχίας αυτού άποτελέσματα εξήσκουν μεγάλην έπιρροήν επί της Άθηναϊκής κοινωίας, ής οι οίκοι έθεμελιούντο επί των βάσεων, άς ό σχολικός βίος των γυναικωδν προεχάρκασεν.

Το έργον τούτο της Καλλιόπης Μεσσηνέζη, από εύρυτέρως άπόψωσος εξεταζόμενον, είναι μέγκ και πατριωτικόν, άποτελεί δέν ύψιστην δις το φύλον μας τιμήν. Ο,τι άνδρες ίσχυροί δέν κατώρθωσαν να εισαγάγωσιν έν τη λειτουργία της ύπηρεσιακής μηχανής της εκπαίδεύσεως των άρρένων μεθ' όλα τα προνόμια και τα δικαιώματα, τα όποια τοις παρέχουν οι νόμοι, μία γυνή άδύνατος το επέτυχεν έν τη εκπαίδεύσει του φύλου μας δις της μεγάλης συνέσεως, της ευθύτητος και άκεραιότητος του χαρακτήρος, της ειλικρινείας, άγάπης και άυταπαρνήσεως, μεθ' ής επελήθη του αναδιοργανωτικού έργου της. Ολας τάς άτελείας, άς ό οίκος νέου λαου, μόλις από του δουλικου βίου χειραφετηθέντος, όλας τάς έλλείψεις, άς ή τέως στοιχειώδης μόλις μόρφωσις της γυναικός έπαρουσίαζε, άνεπλήρωσε τότε το μορφωτικόν έργον του σχολείου, κατά την δεκαεξαετη περίοδον της έποχής των αιδίμων γυναικωδν, αίτινες διήθυσαν αυτό.

Η Καλλιόπη Πετροκοκκίνου δέν διήθυσεν μόνον, αλλά και έδίδασκεν. Έν πᾶσιν επί του αυτού της δράσεως σταδίου μετά της φίλης της βαίνουσα, μετέφραζεν εκ του Γαλλικου την παρ' εκείνης χάριν των Έλληνίδων συγγραφεϊσαν Οικιακήν Οικονομίαν. Ταύτην διδάσκειν, μετέδιδεν είς τάς

ψυχάς των μαθητριωδν της την εύγενή ύπερ του οίκου και της οικογενείας στοργήν, τα προς αυτήν μεγάλα και ύψηλά της γυναικός καθήκοντα, την σεμνότητα, την άπλότητα, την ταπεινοφροσύνην, την ύπερ των οικείων αυθουσίαν, και έν γενει όλας τάς άρετάς, ών αύτη άπετέλει δις του βίου και των πράξεων της το έντελέστερον προς άπομίμησιν πρότυπον.

Αί μαθητρίαι της έποχής εκείνης, σήμεραν μητέρες και ιδρύτριαι δικαυρεπων οίκων, άποτελοϋν ζών και περιφνές μημεϊον δόξης δις την γυναικα, ής ό τόσον εύεργετικός βίος μακράν πάσης δικαυρημίσσεως, άθωρύβως, μετριοφρόνως και εύαγγελικώς διέρρευσεν.

ΟΧΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΣ ΑΛΛΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ

Είς την διδομένην σήμεραν είς τα παιδία άνατροφήν λησμονείται εύκόλως ή ήθική έπιρροή, ήν έξασκει επ' αυτών ή άμιλλα και το παράδειγμα. Παιδαγωγοί και γονεις, φρονούτες ότι άρκει ό λόγος, ύπως δώση είς τα παιδία τάς άρχάς και τα δόγματα της ήθικης, δέν έπιτηροϋν ούτε τάς ίδίας πράξεις ούτε τάς ίδίας όρμιας έπαρκώς, και άνυπόπτως άντιφάσκουσι δις των παραδειγματων προς τους λόγους αυτών.

Ίνα άνατρυφή καλώς το τέκνον σας, δέν άρκει να είπητε προς αυτό Κάμε ό,τι λέγω, και μη πράξης ό,τι πράττω' άλλλ να ύποστηρίξητε τους λόγους δις του παραδειγματος, καθόσον δις τούτου και μόνον μορφούται ό χαρακτήρ του παιδός.

Λέγετε είς παιδίον παρασυρόμενον ύπό των άκρατήτων όρμωδν της παιδικής αυτού ήλικίας : «Τι κακόν πρᾶγμα να είναι τις άκατάστατος, όκηρός, ψεύστης, όξύθυμος», όταν σεϊς αυτοί παρσύρεσθε ύπό των παθών τούτων ; Τούτο δέν δικαυφύγει βεβαίως την όξυδέρκειαν του παιδός, ύπερ μετά της άμειλικτου λογικής της ήλικίας του, διερωτάται, πως, όντες δούλοι εκυτών, έχετε την αξίωσιν να άπαγορεύητε είς άλλλους, ότι δέν δύνασθε να άπορύγητε σεϊς οι μεγάλοι.

Άλλ' είναι επάνγκες, θα μοι είπητε, να ήναί τις κάτοχος παθών των άρετων, ύπως εξεσκίση σώτειραν έπιρροήν επί του παιδός ; Η τελειότης δυστυχώς δέν άνήκει είς την άθρωπίνην φύσιν ! άλλ' όρειλομεν ως οίον τε να πλησιάζωμεν προς τον ιδεώδη αυτών τύπον, διότι ή άνατροφή των παιδων έπιβάλλει ήμιν αυστηράς ύποχρεώσεϊς, πρωτίστην δέν την ψυχραιμίαν και γαλήνην, άνευ της όποίας ή ταρχή, ό διαταγμός, ή άσυναρτησία και ή άδυναμία θα διέπωσι τάς πράξεις ήμωδν.

Παιδαγωγός, μη έχων ούτε λεπτότητα, ούτε στοργήν, άδυνατεί να έμβαθύνη είς την καρδίαν του παιδός, και ουδέποτε θα κατορθώση να δικαυρήν το θράσος από την αυτάρκειαν, την μετριοφροσύνην από την άδικοφρίαν και άπάθειαν, θα συγγέη δέν τον πόθον του μυνθάνει μετά της πολυπρκαυμοσύνης και την άγάπην προς την δικαιοσύνην και την αλήθειαν με την ύποκρισίαν και τον φθόνον. Ποϋ θα εύρη το ύψηλόν και γενναϊόν εκείνο αίσθημα, το ώσοϋν ήμιας να ποθώμεν δις τους άλλλους πᾶν ό,τι ήθέλαμεν ποθήσει δι' ήμιας αυτούς ;

Πρό παντός πρέπει, ίνα άνατρυφή καλώς το παιδίον, να κατέχουν οι τε γονεις και παιδαγωγοί την σταθερότητα του χαρακτήρος, την σώφρον λογικήν, την δικαυρωτίζουσαν τα

πράγματα και την καλοκαγαθίαν, ήτις μιας έπιτρέπει να ύποχωρώμεν ένίοτε πρό των άδυναμιωδν. Η σταθερότης ενισχύει, ή λογική διοικεί και ή καλοκαγαθία άνέχεται.

Τέλος όφείλει να συνδυάση τις έν τη άνατρυφή την έλευθερίαν της βουλήσεως προς την της άμίλλης. Και έννοοϋμεν έλευθερίαν βουλήσεως, την φρονίμως παρκαυρωμένην άνάπτουζιν της αυτοβουλίας του παιδός έν μέτρω αναλόγω προς τάς ανάγκας αυτού.

Το μέτρον τούτο δέν να περιορίζεται, οσακίς ή έλευθερία αύτη παρκαλύη την πειθαρχίαν.

Ο περιορισμός και ή έλευθερία όφείλουν να άπονέμονται μεμετρημένως, διότι παιδία, ήτινα δις καλου τρόπου ύπακούουν και ύποτάσσονται, καθίστανται άτίθασσα και εύεξαπτα ύπό κακήν διεύθυνσιν.

Μη στερωμέν ποτε την άτομικότητα του παιδός της άπαιτουμένης ένεργείας προς έλευθερίαν εκδήλώσιν της φύσεως του, άλλλ προσπαθώμεν τούνηκτιον να άναπτύξωμεν αυτήν δις της άμίλλης. Το ίσχυρόν τούτο έλατήριον της ψυχής, δι' οϋ δύναμεθα να διευθύνωμεν τάς φυσικάς όρμιας και μετριάζωμεν τα πάθη, το έλατήριον πάσης άρετης, παντός θάρρους, πάσης τελειότητος, ή άμιλλα είναι, μετά το παράδειγμα, εκ των πρώτων στοιχείων της άνατρυφής.

Καλλιόωη Περιδου

Η ΚΑΛΟΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Γυνή, θέλουσα να βεβαιωθή έν είναι ώραία κατ' τους κανόνας της γλυπτικής, όφείλει πρώτον να καταμετρήση το άνάστημα αυτης. Η Αφροδίτη της Βενετίας έχει άνάστημα 1 μέτρον 70 εκατοστών, θεωρούμενον ύπό των πλείστων γλυπτών και καλλιτεχνωδν, ως τύπος τελειου άναστήματος. Ως προς τον χρωματισμόν και το σχημα, ύπάρχει ρητόν Άραβικόν, κατά το όποιον ώραία γυνή όφείλει να έχη : Μαύρα, την κόμην, τάς βλεφαρίδας, τάς όφρυς και την κόρην του όφθαλμου. Λευκά, το δερμα, τους οδόντας και τον βολβόν του όφθαλμου. Ερυθρά, την γλώσσαν, τα χείλη και τάς παρειάς. Στρογγύλα, την κεφαλήν, τον τράχηλον, τους βραχιόνας, τους αστραγάλους και το στήθος. Μακρά, την ράχιν, τα δάκτυλα και την χείρα. Πλατέα, το μέτωπον, τους οφθαλμούς και τα χείλη. Στενά, τάς όφρυς, την ρίνα και τον ποδα. Μικρά, τα ότα, την όσφιν και τους πόδας.

Τεταμένωδν των βραχιόνων, πρέπει ή γυνή να είναι επίσης τόσον πλάτους όσου και μήκους, από το άκρον του ένός μεταίου δακτύλου μέχρι του άκρου του έτέρου.

Το μήκος της χειρός δέν να είναι το έν δέκατον του μέτρου τούτου, το του ποδός το έν έβδομον και ή περιφέρεια του στήθους το έν πέμπτον.

Από της άρθρώσεως του μηρού μέχρι του εδάφους πρέπει να είναι τόσου μήκους, όσου και από του μηρού μέχρι της κορυφής.

Το γόνυ να εύρίσκειται ακριβώς είς το μέτρον, μεταζυ του μηρού και της πτέρνας. Η μεταζυ του άγκωνος και του μέσου δακτύλου απόστασις, πρέπει να είναι ίση προς την από του άγκωνος μέχρι του μέσου του στήθους, τεταμένου όντος του βραχιόνου.

Από της κορυφής μέχρι του πάγωνος είναι ακριβώς το μήκος του ποδός.

Γυνή ύψους 1 μέτρον και 70 εκατοστών όφείλει να έχη περιφέρειαν μέσης 60 εκατοστών, 68 ή 70 εκατοστά ύψος κορμου, έν μετρήσωμεν κάτωθι της μασχάλης, και 88 έως 89, έν μετρήσωμεν από αυτης της μασχάλης. Το ύψος του βραχιόνου δέν να μετρη 28 έως 29 εκατόμμετρα, και ό καρπός 13 έως 14. Η κνήμη, περιφέρειαν 32 εκατόμμετρα, ό μηρός 55 έως 56, ό αστραγάλος 18 έως 20.

Έτερον σύστημα καταμετρήσεως είναι, όταν λέγωμεν ότι δύο φορές ό γύρος του άνώχειρο; πρέπει να άποτελή το μέτρον του καρπου

Τὸ Κράτος τοῦ Ζόφου. Παρὰ τοῦ κ. Ἀγαθοκλέους Κωνσταντινίδου μεταφράσθην ἐκ τοῦ ρωσικοῦ ἐξεδόθη τὸ πεντάπρακτον δρᾶμα τοῦ Λένιντος Ἰ. Τολστόη «Τὸ Κράτος τοῦ Ζόφου.» Τὸ δρᾶμα τοῦτο εἶχε διδάξει κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος ὁ θίασος Ταβουλάρη. Ἐν αὐτῷ ἐκτυλίσσεται λεπτομερῶς ὁ βίος τῶν χωρικῶν τῆς Ρωσίας. Τιμὴ δρ. 1.50.

Ἰγυεινὴ τῆς Καλλονῆς. Ἐξεδόθη συγγραφεὶν ὑπὸ τοῦ κ. Α. Γεωργιάδου, βιβλιάριον, περιλαμβάνον μελέτας περὶ Καλλονῆς. Τιμῆται λεπτ. 50.

ΘΕΑΤΡΑ ΚΑΙ ΣΥΝΑΓΑΙΑΙ

Ὁμιλος τῶν Φιλομούσων. Ἡ συναυλία τοῦ Ὁμίλου ὑπὲρ τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων διεξήχθη μετ' ἐξόχου ἐπιτυχίας, παρισταμένης τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας καὶ τῆς ἐκλεκτοτέρας μερίδος τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωρίας. Πᾶσαι αἱ ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας ἐκτελεσθεῖσαι συνθέσεις ἦσαν καὶ ἐξόχως ἐπιτυχοῦς ἐκλογῆς, καὶ ἐξετελέσθησαν μετὰ θαυμασίας τέχνης. Ὁ νέος διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας κ. Καμιλιέρης ἐξησφάλισε τὴν γενικὴν ἐκτίμησιν τοῦ κοινῶ ὡς καὶ τοῦ Βασιλικῶ οἴκου, δεχθεὶς συγχαρητήρια παρ' αὐτοῦ τοῦ Βασιλέως.

Καλλιτεχνικὸν κέντρον Πειραιῶς. Τὴν ἐσπέραν τῆς παρελθούσης Τετάρτης ἐδόθη εἰς τὸ Θέατρον Πειραιῶς καλλιτεχνικὴ ἐσπερίς, ἧς αἱ εἰσπράξεις διετέθησαν ὑπὲρ τοῦ ἀρτιστῶν Κέντρον τῆς γείτονος πόλεως. Ὁ κ. Στρατήγη ἀνέγνωσε τὸ ὠραῖον δρᾶμα τοῦ «Φωκῆς ὁ Νικηφόρος», ἐνῶ κατὰ τὰ διαλείμματα ἔτεψαν τὸ κοινὸν τοῦ Πειραιῶς ἡ δεσποινὴ Σοφία Παπαδάκη, ἧς εἰς ἑσφαλὲ μετὰ πολλῆς γλυκύτητος καὶ τέχνης, καὶ ὁ κ. καὶ ἡ κ. Λαμπελὲτ, ἐκτελέσαντες μετὰ τῆς διακρινούσης τὸ καλλιτεχνικὸν τοῦτο ζεῦγος τεχνικῆς δεξιότητος ὠραίας καὶ δυσκόλους συνθέσεις.

Μέγα θέατρον. Ἡ ἀρίστη καλλιτέχνης κ. Εὐαγγελία Παρρασκευοπούλου συνέχισε τὰς ἐν τῷ Μεγάλῳ Θεάτρῳ παραστάσεις τῆς διὰ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς «Τόσκα», τῆς «Κυρίας μετὰ τὰς Καμελίνας» τῆς «Ἀδριανῆς Ἐσκουβέρ» καὶ ἄλλων ἔργων. Ἡ κ. Παρρασκευοπούλου, πάντοτε τελεία, πάντοτε γόητσα, ὠραιότερα δὲ ὑπὲρ ποτε ζετρελλᾶνει κυριολεκτικῶς τὸν κόσμον διὰ τῶν ἀπὸ τῆς σκηνῆς θριαμβῶν τῆς. Ὡς Τόσκα εἶχε στιγμὰς, καθ' ἃς ἀνεδεικνύετο ὑπερτέρα ἐκείνης. Κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ κ. Παρρασκευοπούλου θὰ ἐκτιμῆθῇ καὶ παρὰ τῶν ξένων ἐπισκεπτῶν, καὶ θὰ ἐδραιώσῃ οὕτω φήμην διεθνή πρὸς τιμὴν τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς.

Ἡ φωτογραφία παρὶστα νεαρῶν ἠθοποιῶν, ἐν θαυμασίῳ καὶ ἀξιολατρίῳ περιθώρῳ Πατρικῆς τῆς Πρώτης Αὐτοκρατορίας, ἐνδυμασίᾳ θαυμασίως ἐξαιρουμένη τὴν ἔπαχλον καὶ λεπτήν αὐτῆς καλλονήν. Κάτωθεν τῆς ἐξαιτίας εἰκόνας ἦσαν γεγραμμένοι οἱ ἐκ τοῦ ρόλου τῆς πριγκίπισσας Ἀδοσίδου παραλειφθέντες στίχοι :

Ἐπῆρε τὸ στήριγμα τῆς νεότητός μου.

Ἀπέμαξε τὰ πρῶτά μου δάκρυα.

Τί θὰ ἐπιτόμησιν ἀνευ αὐτοῦ;

Ἐπάρχουσιν εἰσέτι εὐγνώμονες καρδίαι ! εἶπεν ὁ Ἀντώνιος, οὐτινος ἡ φυσιογνωμία ἐραιδρύνθη πρὸς στιγμὴν.

— Πολὺ ἐπιτηδεύεις ἐπιδαφειλεύεις τὰς ἀγαθοεργίας σου, προσέθηκεν ὁ νεανίας, θαυμάζων τὴν φωτογραφίαν.

Ἡ εὐνοία μόνος τῆς Ἀδοσίδου θὰ ἦτο δι' ἐμὲ πλειοτέρας ἀξίας, ἢ ἡ τοῦ Κωνσταντίνου καὶ ὅλων τῶν Μωάμεθ οἵτινες ἐδουλοῦσαν εἰς τὸ Βυζάντιον. Ὅποιοι ὀφθαλμοί ! Ὡ ! Ἐὰν ἦμεν ἑκατομμυριούχος !

— Ἐὰν ἔχανες τὸν καιρὸν σου, διέκοψεν ἀπτομόως ὁ μουσικός, διότι εἶναι ἡ προσωπικότης τῆς φρονήσεως καὶ ἀρετῆς.

— Ἀλλοίμονον ! ἀλλὰ χωρὶς νὰ συκοφαντήσω τὴν προστατευομένην σου θὰ ὑπῆρχε τι μᾶλλον ἀνκαμφοδότητον, καὶ ἀνώτερον τῆς ἀρετῆς αὐτῆς, ὅτι θὰ ἦεν ἑκατομμυριούχος. Ἐπὶ τούτοις στοιχηματίζω, ὅτι τώρα θὰ ἐνδύθῃς τὰ ὠραιοτέρα σου ἐνδύματα, θὰ ἀρωματισθῇς, διὰ νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν ὠραίαν σου σπηλὴν καὶ ἀμυμον κόρην καὶ νὰ εἴπῃς αὐτῇ ὅσους ἐπαίνους δὲν ἐπρόφρασες διὰ συμπληρωτῆς χθὲς τὴν ἐσπέραν. Ἀλλ' ἐὰν θέλῃς δύναιμι νὰ σὲ ἀντικαταστήσω.

— Ὁχι, θὰ ὑ ἀγῶμεν ἀμφοτέρως. Οὐδὲς ὑπάρχει διὰ τὸ νῆρον πνεῦμα μου φόδος.

Ὅσον ἀ-ορᾶ εἰς τὴν καρδίαν μου, οὐδὲν ἔχει πλέον νὰ φοβῆται αὐτή. Εἰς ἡλικίαν καθ' ἣν δύναται τις ν' ἀγαπήσῃ, εἶχον υἱόν, τοῦ ὁποῖου ἔπρεπε νὰ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΛΑΜΠΡΙΔΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΑΠΟΙΚΙΑΙ

Μελέτη πολιτικῆ, ἐν ἣ ἀπεικονίζονται πάντα τὰ κατ' ἐξοχὴν ἀπεικονιζόμενα Ἑλληνικὰ γένη ὑπὸ τοὺς ἰδιάζοντας αὐτῶν τύπους καὶ φυλετικούς χαρακτήρας, οἱ οἱ Χίοι, οἱ Αἰγαίοπελαγίται, οἱ Κυνουριεῖς, οἱ Κεφαλλῆνες, οἱ Ἰθακήσιοι, οἱ Ἠπειρώται καὶ ἐν ἣ λεπτομερέστατα ἐξηγουῦνται τὰ αἰτία τοῦ ἀποικισμοῦ, ὁ τρόπος τῆς διοικήσεως καὶ τὰ μέσα τῆς προκοπῆς τῶν Ἑλλήν. Ἀποικίω, ἡ ὀλικὴ καὶ ἡ θικὴ αὐτῶν δύναιμι καὶ ὑποδεικνύονται τέλος τὰ μέσα τῆς χρησιμοποίησεως τῆς δυνάμεως αὐτῆς ὑπὲρ τοῦ ὅλου Ἑλληνισμοῦ.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΔΙΑΛΦΕΙΣ

Τὴν προσεχῆ Τρίτην ὁ κ. Ἰγνάτιος Μοσχάκης θὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου «Παρνασσῶ» περὶ τῶν Παθῶν τοῦ Σωτήρος. Διὰ τὴν διάλεξιν αὐτὴν ὠρίσθη τίμημα εἰσόδου μιᾶς δρ. Τὸ ἐκ τῆς εἰσπράξεως αὐτῆς ποσὸν θὰ διατεθῇ ὑπὲρ τῆς συμπληρωσεως τῆς διακοσμῆσεως τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Πῶς καθαρίζονται τὰ χειρόκτια chevreau;

Ἡ χειρόκτια ἀπὸ chevreau λευκά, ἢ παπουτσάκια τῶν μικρῶν ἔχετε, καθαρίζονται τελείως, πλυνόμενα διὰ γάλακτος καὶ μαλακοῦ σάπυκος τῆς Μασσαλίας.

Τρίβετε αὐτὰ διὰ τεμαχίου φλανέλλας, βρεχομένου πρῶτον ἐντὸς τοῦ γάλακτος καὶ ἔπειτα σαπωνιζομένου καὶ κατόπιν δι' ἑτέρου τεμαχίου φλανέλλας, βρεγμένου μείνον διὰ γάλακτος. Τὰ στεγνόνετε δὲ προσεκτικῶς.

— Εἰς ἀνάμιξιν ἴσης δόσεως πετρελαίου καὶ ἐλαίου βυθίζετε πᾶν ἀντικείμενον ἐκ σιδήρου ἢ χάλυβος, τὸ ὅποῖον θέλετε νὰ προφυλάξῃτε ἀπὸ τῆς σκωρίας.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Παστίτσι με καρύδια. 100 δράμια ζάχαρη, 100 δράμια καρύδια κοπανισμένα, 6 αὐγά, μερικὰ καρπούλια καὶ κανέλα φιλοκοπανισμένα. Ἀσπρίζετε τοὺς κορκοὺς μετὰ τὴν ζάχαριν καὶ ρίπτετε τὰ καρύδια μέσα. Δουλεύετε ἔπειτα καὶ τὰ ἀσπράδια καὶ τὰ ἐνώνετε ὅλα, τὰ βάζετε εἰς τὴν φόρμαν καὶ τὰ στέλνεται εἰς τὸν φούρον.

Πθόπιον ἐκ πορτοκαλλίων. Ἐκβάλατε τὸν φλοιὸν 12 πορτοκαλλίων, ἀφαιρουμένων ἀπ' αὐτῶν ὅλων τῶν λευκῶν χόνδρων.

Θέσατε αὐτὰ ἐν τῷ 3 λίτρων οἰνοπνεύματος 90 βαθμῶν, ἀφετε αὐτὰ νὰ μουσεύσων ἐπὶ 8 ἕως 12 ὥρας καὶ ἔπειτα προσθέσατε μίαν καὶ ἡμίσειαν λίτραν ὕδατος.

Κατασκευάσατε σιρόπιον ἐκ μιᾶς λίτρας σακχάρους, δέσατε αὐτὸ καλῶς, ἀναμίξατε ὅλα καὶ σουρώσατε.

προστατεύσω τὴν δικαπενταετὴ ἡλικίαν. Τώρα ; εἶμαι παρῆλικος, καὶ ἀνίκανος νὰ κινήσω τοῦ λοιποῦ τὰς πτέρυγὰς μου !

Ἡ ὦ ! εἰς τοιαύτας περιπτώσεις τὰ γηραιὰ πτηνά, καταδροχθίζονται ὑπὸ τῶν νεαρῶν γάτων.

Ἐν τούτοις ὁ νεανίας ἡστετεύετο διὰ τῶν χειλέων μόνον, υἱοίτε κατὰ βᾶθος ἦτο συγκεκινημένος σκεπτόμενος τὸν Γοδεφρουά, ὅστις εἰς τὸ γηράς τοῦ ἐμελλε νὰ εὐρεθῇ μεμονωμένος, χάριν αὐτοῦ, ἀνευ γυναικῆς, στοργῆς ἀνευ τρυφεροῦ τινος αἰσθήματος, ἀνευ ζωογόνου ἀέρος, τοῦ μειδιάματος ἐνὸς τέκνου. Πατριεῖς, εἶπεν ὁ διδάσκαλος, μετὰ μικρὰν σιγήν, ἔκαμα τὸ πᾶν ἵνα σὲ ἀναθρέψω καλῶς, καὶ θὰ ὁμολογήσῃς ὅτι οὐδὲν ἀπώλεσας, παραμείνας κατὰ τὴν πρώτην νεότητά σου, πλησίον γηραίου μουσικοδιδασκάλου, ἐρριμμένου μόνου ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἐν ποίῳ κόσμῳ ! Εἶναι ἀληθές, ὅτι καὶ ἡ ἀγαπητὴ μοι μήτηρ σου, ἡ ἀγία ἐκεῖνη γυνή, οὐδὲν θὰ εὐρη νὰ με μεμφθῇ διὰ σέ ;

Ὁ Ὁ Φάρελ ἔρριψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ ὄμμα του, ἔνθα ὑπῆρχεν εἰκὼν γυναικῆς, μίαν μόνην εἰκὼν, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν κατέχουσα μόνην τὴν ἀποκλειστικὴν ἐκείνην θέσιν, τὴν εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην ἀριερωμένην. Εἶτα σφίγγων τὸν Γοδεφρουά εἰς τὰς ἀγκάλας του, ὡς ἔπραξε τὴν προτεραίαν, εἶπεν : Ἡ μήτηρ μου, σὲ εὐλογεῖ, καὶ ὁ υἱός της, εἰς τὸ ἐξῆς, οὐδέποτε θὰ σὲ ἐγκαταλίπη, ἐὰν τὸ θέλῃς. Βασίσθητι ἐπ' ἐμοῦ πάντοτε.

IV

Ἡ Εὐγενία Σωδᾶλ εἰκοσιπενταετής τότε, ἀνταπεκρίνετο ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις πρὸς τὴν ὑψηλὴν ἰδέαν, ἣν περὶ τῆς φρονήσεως αὐτῆς εἶχε σχηματίσει ὁ Ἀντώνιος. Ἐφάνετο δὲ τοσοῦτον ὀλίγον διατιθειμένη νὰ κάμνη τρέλλας, ὥστε οἱ καταχειροκροτωθέντες αὐτὴν ἐπανειλημμένως τὴν προτεραίαν ἐπανελάμβανον. Αὐτὴ ἡ μικρὰ θὰ κερδίση ἑκατὸν τοῖς ἑκατὸν δταν θὰ παύσῃ νὰ εἶναι τίσον φρόνιμη. Εἰς τοῦτο εἰς τῶν θαυμαστῶν τῆς αἰδοῦ, προσέθετε Καὶ ὅταν θὰ χάσῃ τὴν μητέρα της. (ἀκολουθεῖ)